

"CLARE POOLEYN
ROMAANIT VAIN
PARANEVAT.
RAKASTIN TÄTÄ
KIRJAA!"

- KATIE FFORDE,
KIRJAILIJA

IKÄ ON VAIN NUMERO

WSOY

SUOMENTANUT ULLA SELKÄLÄ

CLARE POOLEY

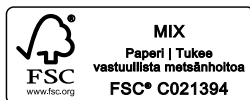
Clare Pooley
Ikä on
vain numero

SUOMENTANUT ULLA SELKÄLÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Katkelman Dylan Thomasin runosta suomentanut
Marja-Leena Mikkola
Katkelmat Eric Carlen lastenkirjasta *Pikku toukka paksulainen* suomentanut
Kaija Pakkanen

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
How to Age Disgracefully
Copyright © Quilson Ltd 2024

Suomenkielinen laitos © Ulla Selkälä ja WSOY 2025
ISBN 978-951-0-50464-2
Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Äidilleni Janetille (80),
ja tyttärelleni Matildalle (15),
jotka todistavat, että on kaiken ikäisiä
uskomattomia, inspiroivia naisia.

*Älä sovinnolla lähde siihen hyvään yöhön.
Vanhuuden pitää roihuta ja
riehua kun päivä päättyy.
Raivoa, valon sammumista vastaan raivoa.*

DYLAN THOMAS

Prologi

Konstaapeli Penny Rodgers oli roikkunut minibussin takapuskurissa sireeni huutaen ja valot välkkyen kilometritolkulla ennen kuin bussi lopulta pysähtyi moottoritien pientareelle. *Umpikuuroja ja sokeitako siellä oltiin?* Kun hän lähestyi autoa ja näki likaisten ikkunoiden läpi tuijottavan sekalaisen seurakunnan hän tajusi, että näin taisi tosiaan olla. Vähintään puolet matkustajista oli kai reilusti seitsemänkymppin paremmalla puolella ja muutama – hassua kyllä – alle viiden.

Minibussin sähköliukuovi avautui vastahakoisesti kolah-
taen ja täristen ja paljasti ratin takaa punehtuneen ja hikisen
keski-ikäisen naisen.

»Mitä varten teiltä kesti näin kauan pysähtyä?» Penny
kysyi noustessaan autoon, vaivautumatta peittämään
ärtymystään.

»Anteeksi, konstaapeli. Haeskelin huoltoasemaa taas yhtä
kiireellistä vessapysähdystä varten. Ette *aavistakaan*, miten
monta sellaista tämän porukan kanssa joutuu tekemään.»
Nainen heilautti päätään kohti kyydittäviään, jotka kaikki
tuijottivat Pennyä rävähtämättä ja hermostuttavan hiljaa.

Oman lisänsä tilanteen surrealistisuuteen toi kolme lasta, jotka olivat pukeutuneet poliiseiksi. Pilailivatko ne hänen kustannuksellaan?

»Totta puhuen on ihme, että päästään lainkaan eteenpäin», kuljettaja jatkoi. »Niinpä kun aloitte vilkuttaa valoja ja muut antoivat meille tietä luulin ensin, että saimme avuksi poliisisaattueen. Mutta sitten tajusin, että ettehan te voinut tietää Kylien likaisesta vaipasta ja Rubyn yliaktiivisesta rakosta, ja koska olitte niin sinnikäs, katsoin parhaaksi pysähtyä.»

»Ei arkaluontoisia terveystietoja kai saisi paljastaa ilman lupaa, Lydia. Tai oikeuden määräystä. Onko konstaapelilla lupa kysellä semmoisia?» tiukkasi pieni mutta kiivaan näköinen vanha rouva – Ruby varmaan, Penny otaksui.

»En kai minä ajanut ylinopeutta?» kuljettaja jatkoi.

»Ette. Pikemminkin päinvastoin, matelitte vaarallisen hitaasti. Mutta tuli määräys pysäyttää tämä ajoneuvo. Ilmeisesti Suur-Lontoon poliisi haluaa kuulustella yhtä auton matkustajista», Penny vastasi.

Väri pakeni kuljettajan kasvoilta, hän hieroi kämmeniään vaaleansinisten farkkujensa reisiin, joihin jäi heikosti erotuvat hikitahrat, minkä jälkeen hän puristi polviaan kouristuksenomaisesti ja nielaisi kuuluvasti.

»Voi kamala!» hän henkäisi. »Nostaako hän syytteen? Sitä minä vähän pelkäsinkin. Katsokaahan, konstaapeli, kun minulla yksinkertaisesti vain napsahti. Sain kestää kaksikymmentä vuotta vähättelyä, arvostelua ja – mikä vielä pahempaa – täydellistä huomiotta jättämistä ja ignorointia, kunnes lopulta kuppini vain läikkyi yli. Vaikka myönnän, että se oli osaksi omaa syytäni.»

»Ei se ollut sinun syytäsi, Lydia», lausuvat matkustajat kuorossa, väsyneen kuuloisesti, niin kuin olisivat hokeneet taajaan toistettua mantraa.

Kuljettaja oli kuin ei olisi kuullutkaan, veti hihastaan paperinenäliinan ja pyyhki otsaltaan hikikarpaloita.

»Se valokuvamontaasi oli viimeinen niitti – se niittasi arkun kiinni, voisi kai sanoa», hän jatkoi käheästi. »Pidätetäänkö minut? Mitähän ihmettä tytötkin ajattelevat? Oma äiti, rikollinen...»

Penny katsoi pitelemäänsä valokuvakopiota ja sitten taas kuljettajaa, joka nyt itkeä tyrski tekonahkaiseen rattiin niin että silmämeikki sai kyytiä. Mitähän tuo äärimmäisen epätodennäköinen lainrikkoja oli mahtanut tehdä, hän ihmetteli, mutta hänellä ei ollut aikaa, eikä liioin voimia, ottaa siitä selvää. Hän astui muutaman askeleen eteenpäin bussin käytävällä ja tutkaili matkustajien kasvoja kahta puolen.

»Lydia kulta», huikkasi penkkirivin keskivaiheilta vanha pappalainen vollottavalle kuljettajalle. »Tuskin he sinua etsivät. Minun perääni heidät on usutettu. Tiedättekö, kaikkien näiden vuosien jälkeen se on melkein helpotus. Minulle taisi muodostua riippuvuus. Ja panosten täytyi kasvaa aina vain isommiksi, jotta se homma sävähdyytti. Olisi pitänyt tyytyä bingoon niin kuin normaalit eläkeläiset. Enpä minä kai ikinä olisi kyennyt lopettamaan, jos lain koura ei lopulta olisi tavoittanut. Nyt se hetki on näemmä tullut. Kiikkiin jäin.»

Paappa alkoi nousta ja ojensi kädet eteensä, jotta Penny panisi ne rautoihin. Vieressä nukkui umpiunessa enkelin näköinen pellavapäinen pikkupoika liian iso poliisikypärä kasvoille valahtaneena. Pojan molemmat kädet oli kierretty

tunnistamatonta rotua olevan koiravanhuksen ympärille. Aivan kuin olisi vaistonnut ympärillään kehkeytyvän draaman, poika avasi silmänsä ja tuijotti Pennyä kauhuissaan.

»PIILOTTAKAA VITTU KAIKKI! TÄMÄ ON RATSIA!» hän huusi ja herätti piskin, joka alkoi haukkua paljon kovemalla äänellä kuin olisi odottanut. Penny perääntyi järkyttyneenä muutaman askeleen. Koko bussi puhkesi aplodeihin.

»Kuono UMPEEN, Maggie Thatcher!» ärähti takapenkiltä vanha nainen, jolla todennäköisesti oli dementia eikä mitään hajua siitä, ettei Rautarouva ollut enää pääministeri, eikä varsinkaan nyt tässä bussissa.

»Bravo, Lucky! Me tiesimme että sinä pystyisit siihen!» hihkui paappa, jonka odottama pidätys oli keskeytynyt. Sitten, huomatessaan Pennyn ilmeen hän lisäsi: »Anteeksi. Nuo vain olivat ensimmäiset sanat, jotka pojan suusta kuultiin, ja hän on melkein viisi. Sanavalinta ei kylläkään ollut ihanteellinen. 'Hei' tai 'kiitos' olisi ollut parempi alku, mutta hei hoi. Tyhjästä on paha nyhjäistä.»

»Piilottakaa kaikki – mitä poika tarkoitti?» Penny kysyi ja hieroi otsaansa, missä tuntui orastavaa jännityspäänsärkyä, jota edellisenä iltana pubivisassa kumotut tequila slammerit pahensivat. Ensi kerralla Suur-Lontoon poliisi saisi itse hoiata jalkatyönsä.

»Voi tyttö hyvä, sen kun tietäisi. Luckyn menneisyys on jonkinmoinen musta laatikko. Ressukkaa ei olisi voitu epäsovivammalla nimellä paiskata», ukko sanoi. »Mutta ei hän minua tarkoittanut. Tässä autossa ei ole hippustakaan vääryydellä hankitusta saaliistani. Tai no ei ainakaan kovin paljon.»

»Kuulkaas nyt», Penny huokaisi, »kun minulla ei ole harmainta aavistusta teidän tekosistanne, enkä rehellisesti sanottuna taida edes haluta tietää, joten en minä teistä ole kiinnostunut. Enkä liioin hänestä.» Sanoja säesti nyökkäys itkevän kuljettajan suuntaan.

»Sossutko sut lähetti?» kysyi ääni bussin perältä, teini-poika sylissään syötävän söpö vauva – varmaan pikkusisko, yhdennäköisyydestä päätellen. »Mulla ei valehtelematta ollut vaihtoehtoja, mutta mä vannon että se ei ikinä, ikinä, toistu.»

»Jos te olette täällä kaupungin lähettämänä, niin sanokaa niille ettei se ole ilkeä, se on taidetta. Se moukkien sakkii vain ei tunnista taidetta, vaikka se purisi niitä persuksiin», puhisi muori, jonka Penny oletti olevan Ruby. Mummeli peittyi melkein kokonaan valtavan, monivärisen neulomuksensa alle.

Tykytyks Pennyn ohimoilla sen kuin paheni. Hän tunsu päänsäryn yltyvän ja alkavan puristaa kalloa.

»Ja minähän en enää lähde kamarille kuulusteltavaksi!» äyskäisi toinen mummo, jonka turkoosi tukka sai hänen päänuppinsa muistuttamaan hämmästyttävästi poliisin sireenivaloa. »Miten monta kertaa se pitää teikäläisille sanoa, että kaikki kuolivat luonnollisen kuoleman? Minulla on vain käynyt harvinaisen huono tuuri aviomiesten suhteen.»

»Ei niin huono kuin heillä», mutisi paappa.

»VOISITTEKO TE KAIKKI NYT LOPETTAATUNNUSTAMISEN!» Penny huusi. Hän nosti pitelemänsä valokuvan ja heilutti sitä bussiseurueen nähtävänä. »HÄNTÄ minä etsin.»

Kaikki hiljenivät. Kuin yhdestä narusta vedettynä he kääntyivät tuijottamaan heti kuljettajan takana olevaa

penkkiä. Tyhjää penkkiä. Sitten katseet siirtyivät avoimelle bussin ovelle ja vieressä kulkevalle moottoritielle.

Pennykin kääntyi. Liikenne oli hidastunut lähes mateluksi, niin kuin tapahtui aina kun autoilijat äkkäsivät partioauton. Luulivatko ihmiset tosiaan hänen olevan nenästä vedettävä hölmö, joka ei tiennyt etteivät ne normaalisti koskaan ajaneet noin varovasti?

Yksi autoista tööttäsi torvea, pitkään ja kiukkuisesti, ja syy oli ilmeinen.

Eipä olisi uskonut, että kukaan niin vanha pystyi loikkaamaan keskikaiteen yli niin lennokkaasti.

*KOLME KUUKAUTTA
AIEMMIN*

Daphne

»Noo, mitenkäs me vietettäisiin minun seitsemänkymppi-siäni?» kysyi Daphne Jackilta. Mikä oli tietysti ihan hoopoa, koska Jackista ei ollut ollut vastaamaan viimeiseen viiteentoista vuoteen.

Daphne ei puhunut ainoastaan Jackille, hän puhui myös huonekasveilleen ja ympäri asuntoa siroteltujen valokuvien henkilöille ja huusi usein näyttelijöille ja juontajille tv:ssä. Naapureille hän ei kuitenkaan puhunut. Koskaan. Paitsi jos esiin pullahti jokin tärkeä kiinteistöhoidollinen asia, kuten äskettäinen alapohjan kosteus ja hajuhaitta.

»Alapohjan kosteus! Hajuhaitta!» hän oli meuhkannut Jackille heiluttaen isännöitsijätoimiston lähettämää kirjettä katon suuntaan. »No jo on termit! Gynekologiko siellä sitä talon alapäätä on tutkinut? Että falskaa ja haisee kuin virtsa-vaivaisen loora!»

Mutta vaikka Daphne vältteli kontaktia muiden asukkaiden kanssa – ja oikeastaan kenen tahansa kanssa – hän tiesi heistä kaiken. Hän olisi voinut väittää, että hänestä oli mukava tuntea olevansa osa yhteisöä, mutta todellisuudessa hän nautti tiedon epätasapainon antamasta vallan tunteesta.

Kun tietää toisesta ihmisestä enemmän kuin se toinen sinusta, silloin on niskan päällä. Ja turvassa.

Daphnen tietolähde oli netissä toimiva Naapurustomme.com, johon hän oli törmännyt noin vuosi sitten. Uskomaan määrä asukkaita näytti liittyneen tätä heidän Hammer-smithin-osaansa varten perustettuun puskaradioon, ja hän oli äkännyt että jos hän meni perässä, hän saattoi kytätä naapureita salaa, vakoilla heidän vankkumattomia mielipiteitään, tarvitsematta koskaan paljastaa itseään.

Joka aamu, samalla kun söi marmeladilla siveltyä paahtoleipäänsä, Daphne selasi tuoreimmat postaukset, katsoi valvontakameravideoita ihmisten kotien kynnyksiltä varasteituista Amazon-paketeista, luki kiivaita väittelyitä liikenteen rajoittamiskäytännöistä ja asukaspysäköinnistä ja irvisteli *kammottaville*, mauttomille ja usein rikkinäisille rojuille, joita porukka kauppasi foorumilla odottaen, että joku hullu maksaisi niistä hyvän hinnan.

Eilisaamuna ryhmässä oli kinasteltu cityketuista. Olivatko ne ystäviä, joille pitäisi jättää ruokaa puutarhaan, vai tauteja levittäviä kapisia tuhoeläimiä, jotka aiheuttivat vahinkoa? Tuttuun tapaan keskustelu oli alta aikayksikön eskaloitunut järkevästä, maltillisesta mielipiteiden vaihdosta solvauksen heittelyksi, jonka päätteeksi yksi alueen asukkaista oli uhannut soittaa poliisiin ja eläinsuojeluun ja toinen oli tarjoutunut peittämään naapurinsa puutarhan revonpaskalla, niin sittenpä nähtäisiin mitä kettutäti siitä tykkäisi. Lopulta, kun useita osallistujia oli jostain syystä virheellisesti kutsuttu »Kareniksi», ryhmän ylläpitäjä oli poistanut koko ketjun, minkä jälkeen juttua oli jatkettu jätteiden keräyksestä.

Daphne meni sivustolle ja yritti olla varistelematta paahtoleivän muruja näppäimistölle. Mikähän häntä siellä odottaisi hänen syntymäpäivänsä aamuna?

Tämänpäiväinen keskustelu sujui yllättävän, ja ärsyttävän, sopuisassa hengessä. Siivooja etsi töitä, vihkisormuksensa keittiöaltaan U-putkeen kadottanut nainen kysyi neuvoa sen sieltä pois saamiseksi, joku kauppaasi ruokailuhuoneen pöytää ja tuoleja nettiyhteisölle, jonka jäsenistä hyvin todennäköisesti yksikään ei omistanut ruokailuhuonetta. Hänen toinen suosikkinetisivustonsa heti Naapurustomme.comin jälkeen oli nimittäin asuntomyyntisivusto, niinpä hän tiesi, että joka ikinen ruokailuhuone näillä kulmilla oli jo aikapäiviä muutettu kotitoimistoksi, kuntosaliksi tai »mediakeskukseksi». Mitähän mediakeskuksessa muuten oikein tehtiin, hän ihmetteli. Medioitiin? Meditoitiin? Luoja yksin ties.

Daphne jatkoi tuoreiden postausten selailua, mutta ei pystynyt keskittymään. Seitsemänkymmentä, mielessä pyöri vain. *Seitsemänkymmentä*. Saattoiko hän tosiaan olla niin vanha? Missään nimessä hänestä ei tuntunut siltä, ja siksi sitä olikin niin vaikea uskoa. Miten ihmeessä tähän oli tultu? Mihin kaikki aika oli hupsahtanut?

Ei Daphne tällaiseksi elämänsä ehtoopuolta ollut kuvitellut. Ennemmin hän oli nähnyt itsensä viettämässä vanhuudenpäiviä rakastavien ystävien ja perheenjäsenten ympäröimänä. No jaa, ehkä ei rakastavien, mutta ainakin sellaisen tutun porukan jota sitoivat yhteinen menneisyys ja geenit tai vaihtoehtoisesti raha-asiat ja kiinteistöomistus. Mutta tässä sitä oltiin, ypöyksin, väijymässä naapureita ja

höpistemässä kasveille. Paitsi jukkapalmulle, johon hän ei koskaan oikein ollut luottanut.

Myönnettäköön, että hänen asuntonsa oli upea, hänellä oli hulppeat näkymät majesteettisena mutkittellevalle Thamesille ja sen yli kulkeville silloille – Hammersmith Bridgelle oikealla ja Putney Bridgelle vasemmalla – sekä vastarannan mahtavalle lohenpunaiselle savitiiliverhoillulle Harrodsin huonekaluvarastolle. Mutta vaikka koti oli alussa tuntunut turvapaikalta – suojaiselta pesältä johon käpertyä – siitä oli vähitellen tullut vankila, ylellinen vankila kyläkin. Muutettuaan taloon viisitoista vuotta sitten hän oli uskaltanut ulos vain kerran tai pari viikossa käydäkseen ruokaostoksilla, ja viime aikoina hänestä oli tuntunut että seinät tulivat lähemmäs, että lopulta ne puristaisivat hänet yhdessä huonekalujen kanssa pikkuruiseksi kuutioksi.

Ehkä oli tullut aika, seurauksia miettimättä, ottaa jälleen kontaktia maailmaan ja hankkia ystäviä. Tai ainakin tuttavlia. Ja mikä olisi parempi päivä aloittaa kuin hänen syntymäpäivänsä.

Siinä oli vain se pulma, että oikeastaan Daphne ei erityisemmin *pitänyt* muista ihmisistä, eikä hänellä ollut aavistustakaan, miten ystäviä edes hankittaisiin aikuisena. Eihän sitä voinut vain pyytää jotakuta kaveriksi ruutuhyppelyyn tai tarjota tuntemattomalle sitruunapastillia. Nehän varmaan tekisivät häirintäilmoituksen poliisille tai puhuisivat hänestä pahaäpuskaradiossa.

Daphne tarvitsi *suunnitelman*, ja sen ei pitäisi tuottaa ongelmia, olihan hän yksi parhaista strategeista joita näillä main oli nähty. Hän ja Jack olivat tunnista toiseen

seisoskelleet tussi kädessä taitavasti laadittujen kaavioidensa äärellä, tutkineet hahmotelmiaan joka kantilta, lisänneet vaihtoehtoja, epävarmuustekijöitä, varmistuksia, palomuu-reja. Tehneet stressitestejä ja piirtäneet sitten kaiken uusiksi, kunnes nimet, paikat, ajat, koodisanat, nuolet ja symbolit olivat tunkeutuneet hänen uniinsakin, kieppuneet yhtenä mylläkkänä ja yhdistyneet vaihtoehtoiksi malleiksi, jotka johtivat joskus läpimurtoon.

Silloin hän luultavasti oli rakastanut Jackia eniten, niinä pitkinä iltoina jolloin oli heittänyt Jackille idean ja Jack oli ottanut siitä kopin, muokannut hänen aihiotaan hiukan ja heittänyt takaisin, ja pallottelua oli jatkunut niin kauan, että lopulta he olivat saaneet yhdessä aikaan jotain uskomatonta.

Pystyisikö hän siihen ilman Jackia?

No miksei pystyisi! Hänhän oli aina ollut aivot operaation takana. Vaikka ei Jack, tai kukaan muukaan, sitä kyllä ikinä olisi myöntänyt. Ja eihän tämä nyt kai edes ollut mikään monimutkainen projekti, vai mitä? Hanki ystäviä. Viisi-vuotiaaltakin se onnistuisi!

Daphne nappasi ovenvierusnaulakosta takin ja käsi-laukun. Hänpä ostaisi fläppitaulun ja tusseja. Ja sitten hän laatisi suunnitelman.

Art

Art Andrews soitti agentilleen aina kuukauden ensimmäisenä maanantaina, mutta viime kuukausina mies ei jostain kumman syystä ollut ollut tavoitettavissa. Suojeluvimmaisen assistenttinsa mukaan Jaspar oli ollut tärkeässä kokouksessa, käymässä kuvauspaikalla tai golfaamassa, ja huolimatta portinvartijansa vakuutteluista hän ei ollut soittanut Artille takaisin. Näin vaikea Artin ei ollut saada kiinni edes omalääkäriään.

Noinkohan Jaspar vältteli häntä tahallaan, Art alkoi epäillä. Nykykielinen ilmaus kuuluisi kai, että hänet oli »ghostattu». Hän oli ollut Jasparin ensimmäisiä asiakkaita nelisenkymmentä vuotta sitten, mutta koska hän oli viettänyt urastaan enemmän aikaa »pitämällä taukoa» kuin näyttelemällä, hän ei ollut koskaan ollut lähelläkään agenttinsa tärkeyslistan kärkeä. Nyt näytti siltä, ettei hän ollut listalla ollenkaan.

Joksikin aikaa Art oli löytänyt markkinarakonsa ja näytellyt äreitä vanhoja pyörätuoliäijiiä ja sydän- ja aivoinfarktipotilaita sairaalasarjoissa. Hän oli myös saanut melkoisesti nimeä esitettyään äärimmäisen vakuuttavasti muistisairaita,

joilla oli pitkälle edennyt alzheimer. Sopi kysyä, että kuinka moni näyttelijä osasi kuolata uskottavasti käskystä.

Jos Artille tarjottiin roolia, oli todella harvinaista, että hän oli elossa vielä jakson lopussa. Kerran jos toisenkin joku lähisukulainen oli tukehduuttanut hänet tyynyllä. Aina hän ei ollut ollut hengissä edes jakson alussa. Hän oli viettänyt lukemattomia tunteja ruumiina, jonka äärellä sisarukset riitelivät perinnöstä samalla kun hän oli epätoivoisesti yrittänyt pidätellä aivastusta. Viimeisimmän roolityönsä hän oli tehnyt yhtenä valkoisista kulkijoista *Game of Thronesin* spin off -sarjassa laahustamalla elävien kuolleiden lauman mukana, kunnes leikkausvaiheessa lohikäärmeen hönkäys oli käräyttänyt hänet tuhkaksi.

Mutta viime aikoina nämä vähemmän hohdokkaatkin tilaisuudet näyttivät kuivuneen kokoon.

Art tarttui puhelimeen. Hän ei antaisi uransa hiipua ilman taistelua. Hän soitti agentilleen.

»Shelbournen kykytoimisto», liversi Jaspardin assistentti.

»Hei», Art sanoi. »Täällä on herra Shelbournen lääkäri. Soitan äskettäin otettujen kokeiden tuloksista. Onko hän paikalla?»

»Hän ei maininnut odottavansa koetuloksia.» Assistentti kuulosti epäröivältä, melkein epäluuloiselta. »Voisitteko antaa numeronne, niin pyydän häntä soittamaan takaisin?»

»Ikävä kyllä asiani on varsin kiireellinen ja erittäin... arkaluontoinen», Art sanoi. »Ja sitä paitsi yhtä potilastani valmistellaan paraikaa leikkaussalissa äärimmäisen hankalaa falloplastiaa varten.» Onneksi Art oli vuosien

mittaaan esiintynyt useissa *Casualty*n ja *Holby City*n sairaalan jaksoissa ja ollut monien pöyhkeiden ja komentelevien asiantuntijalääkäreiden tutkittavana, joten hän solahti rooliin luonnostaan. Pitäisi lisätä se CV:hen.

»Tjaa, no tuota... Minä yhdistän sitten, tohtori...»

»Clooney», Art sanoi. Se oli ensimmäinen nimi, joka tuli mieleen.

Linjalla oli hetken hiljaista, ja sitten Jasparin ääni: »Tohtori Clooney?»

»Hei Jaspar. Art täällä.»

»Älä viitsi, iso mies!» hänen agenttinsa puuskahti. »Miksi harhautus? Ja etkö tosiaan keksinyt mitään parempaa? Clooney?»

»Anteeksi, poikakulta», Art sanoi. »Sinua vain on ollut niin vaikea saada kiinni viime aikoina.»

Jaspar huokaisi, mikä ei ollut hyvä enne. »Ikävä kyllä sinulle ei varsinaisesti ole tulvinut työtarjouksia aivan hiljattain. Mutta onhan sinulla tuota ikääkin jo» – seurasi tauko, ja Art saattoi melkein nähdä, kuinka Jaspar katsoi hänen hiukkasen pölyttynyttä CV:tään – »seitsemänkymmentäviisi vuotta. Sinun pitäisi höllätä! Opetella pelaamaan golfia! Viettää enemmän aikaa lastenlasten kanssa!»

Totta puhuen Art ei ollut koskaan tavannut lapsenlapsiaan, mutta tämä tuskin oli oikea hetki repiä auki sitä vanhaa haavaa.

»Mutta kun minä en halua vetäytyä eläkkeelle, Jaspar», hän sanoi. »Olen vielä täynnä elämää.» Ja pankkitilini on melkein tyhjä, hän olisi voinut lisätä. »Eikä seitsemänkymmentäviisi ole oikeastaan ikä eikä mikään, vai mitä? Yhdysvaltain

presidentti on vanhempi kuin minä. Kuningatar, rauha hänen sielulleen, jatkoi työntekoa hamaan kuolemaansa eli yhdeksänkymmentäkuusivuotiaaksi asti. Rolling Stonesin pojat ovat minun ikäisiäni ja esiintyvät edelleen täysille stadioneille.»

»Heidän vakuutusmaksunsa ovat taatusti hirmuiset», Jaspar sanoi, mikä ei oikeastaan kuulunut asiaan.

»Eikö sinulla ole mitään, mitä minä voisin tehdä?» Art kysyi ja yritti olla kuulostamatta anelevalta. Vaikka anelikin.

»Odotas», Jaspar sanoi ja päästi jälleen pitkän huokauksen, jota tällä kertaa sentään säesti papereiden kahina.

»Eipä näytä olevan. Ainoa, mitä voisi ajatella on tv:n kykyohjelma, johon etsitään osallistujia. Sen nimi on *Minä ja koirani*. Tuotantoyhtiöstä tiedusteltiin, että olisiko jollakulla meidän kyvyistämme aivan yhtä kyvykästä koiraa, jonka kanssa panna pystyyn yhteinen esitys. Ei sinulla sattumoisin...?»

»Ei», Art sanoi. »Valitettavasti.»

»Harmi. Pelissä on sadantuhannen punnan palkintosumma. Ja samalla tulee tietysti myös näkyvyyttä. Ikävä kyllä muuta ei ole tällä hetkellä tarjota», Jaspar sanoi Artin jo tuntemalla »lopetan tämän puhelun nyt» -äänellään. »Mutta pirautan sinulle ilman muuta heti, jähka jotain sopivaa ilmaantuu.»

Mikä, kuten Art hyvin tiesi, oli äärimmäisen epätodennäköistä.

»Selvä juttu», hän sanoi. »Kiitos, Jaspar. Palataan pian asiaan.»

**HALUAISITKO SAADA
UUSIA YSTÄVIÄ?**

**MIKSI ET LIITTYISI
YHTEISÖTALO MANDELIN
SENIORIKERHOON?**

**SOITA TAI LÄHETÄ
TEKSTIVIESTI LYDIALLE
NUMEROON 07980 344562.**

Lydia kuvitteli, että hänen uusi työnsä seniorien iltapäiväkerhon ohjaajana tarkoittaisi leppoisia teehetkiä ja korttipelejä, Beatlesin kuuntelua ja tarinoita toisesta maailmansodasta. Mutta Lydian kauhuksi kerholaiset ovat kaikkea muuta kuin rauhallisia eläkeläisiä. Lisäksi heistä jokaisella tuntuu olevan hyvin erilainen näkemys siitä, miten iltapäivät tulisi viettää.

Kun kaupunki yllättäen uhkaa sulkea yhteisötalon, omalaatuiset seniorit liittoutuvat naapurin päiväkotilasten kanssa ja käyvät taistoon – rinnallaan yksi teini-isä ja orvoksi jäänyt koiravanhus.

Ikä on vain numero on hillitön hyvän mielen romaani, joka osoittaa, että stereotypiat on tehty rikottaviksi.

9 789510 504642

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50464-2